Pro název reportáže z posledního základního kola Notování (7. 2. 2008) jsem si dovolil použít Belmondova drobného žertíku, kterým k ní diváky lákal. Odpustíte-li mi tento výstřelek, můžeme se společně vydat napříč výkony jednotlivých vystupujících, z nichž pro některé už je dobojováno. Už známe všechny semifinalisty včetně divokých karet (viz výsledky posledního kola). Ve skutečnosti už zbývá jen odhalit řazení soutěžících dle mého úsudku.

Jedni soutěžící, duo **Iveta Škorpíková a Tomáš Honsa**, se nedostavili, a tudíž jim kontumačně patří v mém hodnocení místo šesté.

Porovnám-li bluegrassovou kapelu **Veget** (mé páté místo) se soutěžícími kapelami, pak si druhé místo u diváků jistě zaslouží. Jejich celkem sehrané vystoupení mělo náboj. Je-li však bluegrass o přesnosti, drivu, vyšším tempu hraných písní, souzvuku určitých konkrétních nástrojů (kytara, mandolína, banjo, basa, popř. housle nebo dobro), propracovaného dvoj- až trojhlasu a celkově velmi dynamického zvuku, pak Veget v řadě těchto kategorií ukázal, že po osmi letech své existence hraje jen druhé housle. Zatímco folkaři občas nedohmátlý tón odpustím, v bluegrassu cítím, že to poukazuje na nízkou interpretační kvalitu. Nazvu-li současný Veget countrybálovou kapelou, pak dokonale vystihnu svůj laický dojem, který ve mně zanechali.

Jirka Řehulka (mé čtvrté místo), jako jediný písničkář - sólista tohoto večera, kladl důraz především na text a prožitek. Kytarové doprovody mu slouží spíše jako kulisa. Své názory podtrhuje bohatou škálou obličejových grimas, což považuji za dobré, neboť to činí jeho tvorbu uvěřitelnější. Působí jako odvážný rytíř třímající v pažích místo dřevce kytaru, s níž vyráží napříč zrcadlovou síní, vstříc setkáváním se se svými minulými já (*Naivisti*), vstříc písničkářské politické satiře (
Tak ňák, Aktuální
).

Kapela **OldaCrz** (mé třetí místo) za dva roky, které uběhly bez mé přítomnosti na jejich koncertech, hodně povyrostla. Písně pro děti vystřídala filosofická abstrakce. Překvapili docela energickým vystupováním a zklamali poměrně nezajímavou sólovou kytarou. Jistým vrcholem

jejich recitálu byl refrén Eponiny, v němž dětsky znějící lahodný zpěv Sabiny Vališové vykouzlil opojné aroma Paříže, ač nevím, zda je atmosféra naší stověžaté královny měst v souladu s příběhem částečně zpívaným ve francouzském jazyce. Snad, že Eponina, toho času na pražské dovolené, by byla jen vzdálenou příbuznou Amélie z Montmartru?

Ač byl **Jaroslav Řehoř** (mé druhé místo) jistě nejméně zdatným kytaristou, vše dohnal na textech, z nichž doslova dýchala foglarovská romantika snoubící se s esencemi divokého západu (*Tichá stráž*). Velký dík patří jeho sólovému kytaristovi Kamarádovi Honzovi, který s Jaroslavem souzněl příjemnými efektními vyhrávkami a zároveň dokázal vykrývat jeho rytmické nepřesnosti. Celý čtyřpísničkový recitálek se sice nesl v pomalejším tempu, ale v plném souladu s moudrostí a vyzrálostí autora písní, muže více než sedmdesátiletého, který svými lehce sentimentálními písněmi vzpomíná na mládí (*Nouzová kolonie*) a zůstává přitom veselým a energickým mladíkem.

Bob a Bobci (mé první místo) mne jako posluchače zaujali nejen zajímavým rytmickým prolínáním ukulele a kytary, ale také velmi osobitým vícehlasem postaveným na barevné pestrosti hlasů jednotlivých pěvců a zpěvaček. René "Ježek" Kříž mistrně proměňoval hudební přehmaty a nedostatky ve vtipy, díky čemuž jsem jim dokázal ledacos odpustit. V závěrečné písni Vojenská se jim podařilo šikovně naroubovat svůj text na melodii a refrén lidové písně *Sil jsem v hájku konvalinku* (Karmína: Staré české písně a tance - G. Z. Loděnice 1993) a to tak, aniž by narušili celkové vyznění starého příběhu o muži, který musí narukovat a opustit tak svou milou.

Od hostujícího **BlueGatu** jsem nečekal progresivní míchání žánrů, jako se o to pokouší Druhá tráva nebo Poutníci. Svou porci bluegrassu nám naservírovali v nejčistší podobě a s takovým nasazením, že dokázali strhnout i mne. Potlesky napříč písněmi zaslouženě děkovaly za um jednotlivým sólistům. Na Ilon Leichtové bylo vidět, jak krotí svého vnitřního diblíka, který ji nutil k neposednosti a sem tam i k lehce hubatým poznámkám. A přesto svým hlasem písně krášlila a rozhodně mi nepřišlo, že by se pocitově držela při zemi. Ostatně stejně i jako ji obklopující pánské trio.

O zvuk se po celý tento ročník stará kulturní agentura KUBA-HUDBA (zvučí a pořádají akce v Toulcově dvoře, ale jejich dílem byl např. i loňský křest desek Šantré a Načasu). Hlavním představitelem agentury je Jakub "Blesk" Moravec, který do širšího povědomí vstoupil nejen jako mistr zvuku, ale také jako textař (Načas, Kmotr, Pětník, Apalloosa aj.) a básník (sbírka Výběr z textů a poezie, rok vydání 2003) a po nějakou dobu také jako redaktor FOLKtimu. Druhou výraznou postavou týmu je Vojta Samohel, kterého jsme v minulosti mohli

spatřit nejen za zvukařským pultem, ale také jako baskytaristu někdejší sestavy Načasu a první sestavy rockového Kmotra. Jejich zvukařská práce během všech základních kol byla excelentní. To se projevilo i na čistotě zvuku během vystoupení bluegrassových kapel v tomto kole, kde každý nástroj byl velmi dobře čitelný. Za všechno, co pro Notování dosud vykonali, jim patří veliký dík!

Veget

Jirka Řehulka

~~OldaCr~~

Jaroslav Řehoř

Bob a Bobci

BlueGate